

Corrie Hollander: hersendood en weer levend

vrijdag 02 november 2007

Corrie Knikker-Hollander was hersendood. Haar kinderen en predikant namen in het ziekenhuis afscheid van haar. Haar zoon vertelt: "De predikant loopt naar mijn moeder toe, legt zijn hand op haar schouder en zegt uit goed fatsoen: 'Dag zuster, tot ziens'. Vervolgens slaat mijn moeder de ogen op en begint te praten!"

Op een zaterdag net voor pinksteren kreeg ik bericht kreeg dat mijn moeder (78 jaar) met spoed was opgenomen in het ziekenhuis. Thuis was zij die middag zo rond een uur of 2 plotseling niet goed geworden.

Mijn familie kom mij niet vinden omdat ik mij bevond op de pinksterconferentie die alle jaren met pinksteren wordt gevierd in de polder nabij biddinghuizen. Rond 19.00 uur zag ik mijn zoon lopen op het terrein, rondkijkend naar iemand. Ik begroette hem en was blij dat ik hem zag. Hij vertelde dat ik maar beter mee kon gaan omdat mijn moeder, zijn oma, opgenomen was in het ziekenhuis.

Onderweg naar het ziekenhuis vertelde hij dat oma erg ziek geworden was. Als wij daar aankwamen zou zij waarschijnlijk al zijn overleden. Het leek erop dat zij een herseninfarct had gekregen.

De doktoren hadden haar aan de apparatuur gelegd en geconstateerd dat zij hersendood was. Isala klinieken, locatie sophia te zwolle. Er kwam geen enkele prikkeling meer door, haar ogen reageerden niet meer. Haar onderlichaam was tot aan haar middel al helemaal koud. Haar gezicht begon te veranderen, en we wisten: moeder gaat sterven. Ze had alleen nog een zuurstofslangetje in haar neus, de andere apparatuur was verwijderd omdat dit volgens de doktoren geen zin meer had. Het zou een kwestie zijn van nog een uurtje en dan zou zij overleden zijn.

Ons werd gevraagd welke kleding moeder moest aanhebben als zij zou zijn overleden. Zo rond een uur of acht kwam de predikant van de hervormde gemeente om ons geestelijk bij te staan. Hij pakte zijn bijbel en vroeg of hij een stukje mocht voorlezen uit de bijbel, de lievelingspsalm van mijn moeder was psalm 84:

Voor de koorleider. Op de Gittit.

Van de Korachieten. Een psalm.

Hoe liefelijk zijn uw woningen, o HERE der heerscharen!

Mijn ziel verlangt, ja smacht naar de voorhoven des HEREN;

mijn hart en mijn vlees jubelen tot de levende God.

Zelfs vindt de mus een huis,

en de zwaluw een nest voor zich,

waar zij haar jongen neerlegt:

uw altaren, o HERE der heerscharen,
mijn Koning en mijn God.
Welzalig zij die in uw huis wonen,
zij loven U gestadig. sela

Welzalig de mensen wier sterkte in U is,
in wier hart de gebaande wegen zijn.
Als zij trekken door een dal van balsemstruiken,
maken zij het tot een oord van bronnen;
ook hult de vroege regen het in zegeningen.
Zij gaan voort van kracht tot kracht
en verschijnen voor God in Sion.
HERE, God der heerscharen, hoor mijn gebed,
neem het ter ore, o God van Jakob! sela

O God, ons schild, zie en aanschouw
het aangezicht van uw gezalfde.
Want een dag in uw voorhoven is beter dan duizend elders;
ik wil liever staan aan de drempel van het huis mijns Gods
dan verblijven in de tenten der goddeloosheid.
Want de HERE God is een zon en schild,
de HERE geeft genade en ere;
het goede onthoudt Hij niet aan hen
die onberispelijk wandelen.
HERE der heerscharen, welzalig de mens die op U vertrouwt.

Nadat hij dit had gelezen ging hij samen met ons bidden. Hij droeg mijn moeder op aan God, dankte Hem voor mijn moeder.

Wat ik wel opmerkelijk vond was dat hij zei: God, U bent de geveer van het leven. We geven onze zuster in Uw Handen, maar U kunt haar als U dat wilt ook nog terug geven aan ons. De predikant was volledig op de hoogte van hoe het met mijn moeder was, hij wist ook dat zij ging sterven.

Vervolgens hebben we allemaal afscheid van haar genomen, we zeiden: tot ziens! Want als je een kind van God bent weet je dat je elkaar terugziet in de hemel. Want het sterven is voor de christen een doorgang naar het eeuwige leven, dank zij Jezus die Zijn leven gaf voor ons. Natuurlijk waren we erg verdrietig om haar te moeten missen.

Rond 21.30 uur maakte de predikant aanstalten om naar huis te gaan, omdat hij ook niet wist hoelang het zou duren voor dat mijn moeder zou overlijden. Hij gaf ons zijn telefoonnummer zodat we hem altijd konden bellen als mijn moeder zou zijn overleden.

De predikant loopt naar mijn moeder toe, legt zijn hand op haar schouder en zegt uit goed fatsoen: Dag zuster, tot ziens. Vervolgens slaat mijn moeder de ogen op en begint te praten! Haar lichaam wordt weer warm. Het verplegend personeel is helemaal in paniek en roept : "shit, dit kan niet, iemand die hersendood is kan niet weer tot leven komen". De doktoren worden erbij geroepen en zij werd weer aan de apparatuur gelegd en de hersenfuncties waren allemaal weer terug.

Mijn moeder was inmiddels tot grote vreugde van ons weer helemaal bij en begon te vertellen dat ze al in de hemel was geweest. "Het was er zo mooi," verteld ze, "de natuur daar is zo mooi. En er is zoveel vreugde, engelen zingen tot eer van God."

Ze kan het niet goed onder woorden brengen en is erg ontroerd. Ze had de keuze om te blijven of om nog weer terug te gaan naar ons. Ze heeft toen voor ons gekozen. Na een aantal dagen is mijn moeder weer ontslagen uit het ziekenhuis.

Nu ik dit schrijf is het anderhalf jaar later. Ze woont samen met mijn vader in een verzorgingstehuis. Ze gaan alle dagen nog even naar de markt om samen wat boodschapjes te doen en genieten van alle dagen die God hun nog geeft.

Een maand terug moest ik zelf in het ziekenhuis zijn. Het verplegend personeel wist nog van het gebeurde omtrent mijn moeder en vroeg hoe het met haar was. "Leeft ze nog?" vroegen ze. "Met een uurtje komt ze bij me op bezoek," antwoordde ik. Ze konden het haast niet geloven dat zij nog leefde.

Wij hebben een machtig God. Hij is bij machte oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen. Hem zij de glorie. Was dit een bijna-dood-ervaring?

Een christen mag weten dat, als je Jezus kent als je verlosser, de weg naar de hemel vrij is om naar de Vader te gaan. Alleen door Hem. Een andere weg is er niet, hoe mooi sommige bijna-dood-ervaringen ook zijn. Wij hebben een moeder en vader die geloven in Jezus, dus is de weg open voor hen, en ons die ook in Jezus geloven, zodat we mogen weten dat als de tijd aanbreekt om te sterven, wij naar Hem toe mogen gaan. Soms krijg je al een beetje te zien, zoals mijn moeder mocht meemaken.

Arie Knikker, 2007

Naar aanleiding van dit verhaal kun je contact opnemen met Arie Knikker, de zoon van Corrie Knikker-Hollander, door hem een e-mail te sturen.